

DET KONGELIGE
FINANSDEPARTEMENT

Ot.prp. nr. 52

(2003–2004)

Om lov om endringer i lov 25. juni 1999
nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag
mv. (gjennomføring av forordning (EF)
2560/2001 om betalinger på tvers
av landegrensene i euro
(euroforordningen) m.m.)

Innhold

1	Proposisjonens hovedinnhold	5	4.1	Bakgrunn for forslaget	15
			4.2	Gjeldende rett	15
2	Gjennomføring av euroforordningen	6	4.3	Høringsinstansenes syn	15
2.1	Bakgrunnen for lovforslaget	6	4.4	Departementets vurderinger	15
2.2	Gjeldende rett	6	5	Økonomiske og administrative konsekvenser	16
2.3	Bakgrunnen for forordningen	7	5.1	Gjennomføring av euroforordningen ..	16
2.4	Nærmere om forordningens innhold og forholdet til norsk rett	7	5.2	Endringer i forretningsbankloven og sparebankloven	16
2.5	Valg av gjennomføringsform i norsk rett	10	6	Merknader til de enkelte bestemmelser	17
2.5.1	Høringsbrevets forslag	10	6.1	Lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag	17
2.5.2	Høringsinstansenes syn	10	6.2	Lov 24. mai 1961 nr. 1 om sparebanker	17
2.5.3	Departementets vurderinger	10	6.3	Lov 24. mai 1961 nr. 2 om forretningsbanker	17
2.6	Informasjon på sjekkhefter	11		Forslag til lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag mv. (gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen) m.m.)	18
2.6.1	Høringsbrevets forslag	11		Vedlegg	
2.6.2	Høringsinstansenes syn	11	1	Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2560/2001 av 19. desember 2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro ...	19
2.6.3	Departementets vurdering	11			
2.7	Særlig om forordningen bør gis anvendelse for norske kroner	11			
2.7.1	Høringsbrevets forslag	11			
2.7.2	Høringsinstansenes syn	12			
2.7.3	Departementets vurdering	13			
3	Banksjefers adgang til å inneha verv i næringslivets styrer	14			
3.1	Bakgrunn for forslaget	14			
3.2	Gjeldende rett	14			
3.3	Banklovkomisjonens forslag	14			
3.4	Høringsinstansenes syn	14			
3.5	Departementets vurderinger	14			
4	Oppheving av bostedskravet for sparebankers forstanderskap	15			

DET KONGELIGE
FINANSDEPARTEMENT

Ot.prp. nr. 52

(2003–2004)

Om lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46
om finansavtaler og finansoppdrag mv.
(gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001
om betalinger på tvers av landegrensene i euro
(euroforordningen) m.m.)

*Tilråding fra Finansdepartementet av 2. april 2004,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Bondevik II)*

1 Proposisjonens hovedinnhold

Finansdepartementet fremmer i denne proposisjonen forslag om gjennomføring av Europaparlaments- og Rådsforordning (EF) nr. 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen). Forordningen er inntatt i EØS-avtalen vedlegg XII. Forordningens hovedformål er å regulere gebyrer for betalinger på tvers av landegrensene i valutaen euro. Forordningen inneholder også bestemmelser om informasjonsplikt knyttet til gebyr for innenlandske og grensekryssende betalinger, samt bestemmelser om innrapporteringsplikt. Forordningen er inntatt som trykt vedlegg til denne proposisjonen (uoffisiell oversettelse).

Departementet fremmer også forslag om endring i sparebankloven og forretningsbankloven knyttet til banksjefers adgang til å inneha verv i næringslivets styreverv. Forslaget innebærer at forbudet mot styreverv i næringsvirksomhet bare gjelder i den grad næringsvirksomheten har et kundeforhold eller annet forretningsmessig forhold til banken.

I tillegg til ovennevnte, vil departementet fremme et forslag om å oppheve kravet om at medlemmer av sparebankenes forstanderskap må være bosatt i kommunen. Endringen anses nødvendig som følge av Norges forpliktelser etter EØS-avtalen.

2 Gjennomføring av euroforordningen

2.1 Bakgrunnen for lovforslaget

Europaparlamentet og Rådet vedtok 19. desember 2001 forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen). Forordningen ble innlemmet i EØS-avtalen vedlegg XII nr. 3 ved EØS-komiteens beslutning 7. november 2003 (beslutning 154/2003). Gjennomføringsfristen for forordningen i norsk rett er 6. mai 2004. Stortinget er forelagt spørsmålet om innlemmelse i EØS-avtalen St.prp. nr. 44 (2003–2004) om samtykke til godkjenning av beslutning i EØS-komiteen nr. 154/2003 av 7. november 2003 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen).

Lovforslaget ble sendt på høring ved departementets brev 29. september 2003. Høringsfristen ble satt til 10. november 2003. Følgende høringsinstanser hadde merknader til høringen:

Arbeids- og administrasjonsdepartementet
Barne- og familiedepartementet
Datatilsynet
Finansieringsselskapenes Forening
Finansnæringens Hovedorganisasjon
Forbrukerrådet
Handels- og Servicenæringens Hovedorganisasjon
Justisdepartementet
Konkurransetilsynet
Kredittilsynet
Norges Bank
Nærings- og handelsdepartementet
Sjøassurandørenes Centralforening
Skattedirektoratet
Sparebankforeningen i Norge
Utenriksdepartementet

Følgende høringsinstanser hadde ikke merknader til høringen:

Brønnøysundregistrene
De selvstendige kommunale pensjonskasser
Det juridiske Fakultet, Universitetet i Oslo
Fiskeridepartementet
Forsvarsdepartementet
Helsedepartementet
Kommunal- og regionaldepartementet
Kultur- og kirkedepartementet
Landbruksdepartementet

Landsorganisasjonen i Norge

NOS Clearing ASA

Samferdselsdepartementet

Sosialdepartementet

Statens Pensjonskasse

Statistisk Sentralbyrå

Utdannings- og forskningsdepartementet

Verdipapirsentralen

De av høringsinstansene som har hatt merknader til forslaget, har gjennomgående vært positive. *Finansnæringens Hovedorganisasjon og Sparebankforeningen* støtter gjennomføring av forordningen i norsk rett fordi en slik gjennomføring har vist seg å være nødvendig for at banker i Norge skal få anledning til å delta i den betalingsinfrastruktur som bygges opp i Europa, og derved konkurrere på noenlunde like vilkår med banker i andre EØS-land. *Forbrukerrådet* er spesielt positive til forordningens krav om skriftlig forhåndsopplysning av priser og gebyrer ved betalingstransaksjoner.

2.2 Gjeldende rett

Lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag (finansavtaleloven) regulerer avtaler og oppdrag om finansielle tjenester med finansinstitusjoner. Loven gjelder avtaler om finansielle tjenester som tilbys publikum av finansinstitusjoner og visse andre foretak. Dette gjelder for eksempel avtaler om innskudd, herunder betalingstjenester, utlån og kausjon.

Finansavtaleloven § 9 tredje ledd gir hjemmel til å regulere pengeoverføringer over landegrensene. Med hjemmel i denne bestemmelsen er det gitt forskrift 2. juni 1999 nr. 719 om betalingsoppdrag til og fra utlandet (betalingsoppdragforskriften), som gjennomfører EØS-reglene som svarer til direktiv 97/5/EF om pengeoverføringer på tvers av landegrensene. Forskriften gjelder imidlertid bare for selve pengeoverføringstjenestene, og regulerer ikke kostnadene ved slike overføringer.

Med hjemmel i lov 10. juni 1988 nr. 40 om finansieringsvirksomhet og finansinstitusjoner (finansieringsvirksomhetsloven) § 2–13 kan Kongen gi forskrifter om prisfastsetting og kostnadsbelastning

for tjenester som ytes av finansinstitusjoner. Kompetansen er ved kgl.res. 10. juni 1988 nr. 457 delegert til Finansdepartementet. Det er ikke gitt forskrifter i medhold av denne bestemmelsen som regulerer prisfastsetting og kostnadsbelastning for grensekryssende betalinger.

Det finnes heller ikke andre bestemmelser som regulerer kostnadene ved slike grensekryssende overføringer i euro.

2.3 Bakgrunnen for forordningen

Direktiv 97/5/EF om pengeoverføringer på tvers av landegrensene ble vedtatt av EU i 1997. Direktivet gir bestemmelser for foretak som utfører betalingsoverføringer om informasjonsplikt og til hvilken tid betalingsoverføringer skal være utført. Videre inneholder direktivet bestemmelser om forbud mot at det gjøres fradrag i det overførte beløp for kostnader hos betalingsmottakeren. Direktivet er gjennomført i norsk rett ved forskrift 2. juni 1999 nr. 719 om betalingsoppdrag til og fra utlandet.

Formålet med direktivet var å forbedre tjenestene knyttet til grensekryssende pengeoverføringer, og gjøre disse tjenestene mer effektive. Målet var å gjøre det mulig, særlig for forbrukere og små og mellomstore bedrifter, å gjennomføre pengeoverføringer på en hurtig, pålitelig og rimelig måte innenfor Fellesskapet. Direktivet inneholder imidlertid ingen bestemmelser om kostnadene forbundet med slike overføringer.

I en undersøkelse utført av Kommisjonen offentliggjort 20. september 2001 fremgår det at forbrukerne får mangelfulle eller ingen opplysninger om overføringskostnadene, og at de gjennomsnittlige kostnadene ved pengeoverføringer på tvers av landegrensene fremdeles er høye sammenlignet med innenlandsoverføringer.

Formålet med forordning (EF) 2560/2001 er å sikre at det indre marked fungerer tilfredsstillende, samt å styrke tilliten til valutaen euro. Forordningen fastsetter at gebyret for slike betalinger ikke kan være høyere enn gebyr for betalinger i euro som foretas innenfor en medlemsstat. Forordningen får anvendelse på grensekryssende betalinger i form av grensekryssende elektroniske betalingstransaksjoner, samt grensekryssende pengeoverføringer. Forordningen regulerer imidlertid ikke vekslingsgebyrer i forbindelse med overføringen.

2.4 Nærmere om forordningens innhold og forholdet til norsk rett

Artikkel 1 i forordningen angir formålet med bestemmelsene, samt anvendelsesområdet. Forordningen fastsetter bestemmelser om grensekryssende betalinger i euro, jf. artikkel 1 første ledd. Formålet med bestemmelsene er å sikre at gebyret for slike betalinger er det samme som for betalinger i euro som skjer innenfor en EØS-stat (heretter kalt innenlands betalinger), jf. artikkel 1 første ledd. Bestemmelsene gjelder for betalinger i euro på inntil 50 000 euro. Dette følger av annet ledd. Unntatt fra forordningens bestemmelser er grensekryssende betalinger som skjer mellom institusjonene for deres egen regning.

Artikkel 2 definerer de sentrale begrepene som er brukt i forordningen. «Betalinger på tvers av landegrensene» omfatter 1) grensekryssende pengeoverføringer, 2) grensekryssende elektroniske betalinger og 3) grensekryssende sjekker, jf. bokstav a i) – iii). Når det gjelder grensekryssende pengeoverføringer vil dette si overføring av penger fra betaler til betalingsmottaker, som innebærer overføring fra en EØS-stat til en annen. Betaler og betalingsmottaker kan være samme person. Nærmere bestemt følger det av forordningen artikkel 2 bokstav a) i) at begrepet omfatter transaksjoner som utføres av en institusjon etter initiativ fra en ordregiver. Transaksjonen må foretas via en institusjon, eller en filial av en institusjon beliggende i EØS-området, med det formål å stille en sum penger til rådighet for mottaker i en institusjon eller en filial av en institusjon som ligger i en annen EØS-stat. Begrepet «institusjon» er definert i artikkel 2 bokstav e), se nedenfor.

Grensekryssende elektroniske betalingstransaksjoner omfatter flere typer transaksjoner, jf. artikkel 2 a) ii). For det første omfattes grensekryssende overføringer av penger som er foretatt ved hjelp av et elektronisk betalingsinstrument. Overføringer som bestilles og utføres av en institusjon er unntatt. For det andre omfattes grensekryssende heving av kontanter som skjer ved hjelp av et elektronisk betalingsinstrument. I tillegg omfattes grensekryssende opplading og tømning av elektroniske pengeinstrument som skjer i pengeautomater eller selvbetjeningsterminaler hos utsteder eller i institusjoner. Det er et vilkår at disse må være kontraktsrettslig forpliktet til å akseptere betalingsinstrumentet.

Endelig omfatter begrepet betalinger på tvers av landegrensene grensekryssende sjekker, jf. artikkel 2 a) iii). Slike sjekker må være trukket på en institusjon som ligger innenfor EØS-området, og

Om lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag mv. (gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen) m.m.)

benyttes til grensekryssende betalinger innenfor EØS-området.

I bokstav b i artikkel 2 defineres «elektronisk betalingsmiddel». Dette er betalingsinstrument med fjernadgang, samt elektronisk pengeinstrument som gjør innehaveren i stand til å foreta en eller flere elektroniske betalingstransaksjoner.

Videre defineres «fjernbetalingsmiddel» i bokstav c), som et instrument som setter innehaveren i stand til å få adgang til penger på sin konto i en institusjon, samt gir innehaveren mulighet til å foreta betalinger til en mottaker. Det vil normalt kreves et personlig identifikasjonsnummer (kode) og/eller annen tilsvarende legitimasjon for slike betalingsinstrument. I forordningen er det videre gitt eksempler på hva som typisk omfattes av definisjonen, slik som ulike typer betalingskort.

Et elektronisk pengeinstrument defineres i bokstav d) som et oppladbart betalingsinstrument, hvor verdien er lagret elektronisk. Dette kan for eksempel være elektroniske penger, slik disse er definert i lov 13. desember 2002 nr. 74 om e-pengeforetak § 1 annet ledd.

Begrepet institusjon i artikkel 2 bokstav e) skal i forordningen forstås som enhver fysisk eller juridisk person som foretar grensekryssende betalinger som ledd i sin forretningsvirksomhet. Begrepet «institusjon» er også definert i forskrift 2. juli 1999 nr. 719 om betalingsoppdrag til og fra utlandet (betalingsoppdragsforskriften) § 4, som gjennomfører direktiv 97/5/EF om grensekryssende pengeoverføringer artikkel 2 a) og b). I forskriften § 4 vises det til § 1. I denne bestemmelsen skilles det mellom kredittinstitusjoner og andre institusjoner. Forordningen opererer ikke med et tilsvarende skille. For øvrig tilsvarende forordningens definisjon materielt definisjonen i betalingsoppdragsforskriften § 4 jf. § 1.

I forordningen artikkel 2 bokstav f) defineres gebyr som alle gebyrer som institusjonene krever i forbindelse med eller i tilknytning til en grensekryssende betaling i euro.

Forordningens *artikkel 3* gjelder gebyr for grensekryssende elektroniske betalingstransaksjoner og grensekryssende pengeoverføringer, jf. artikkel 2 bokstav a) i) og ii). Grensekryssende sjekker, jf. artikkel 2 bokstav a) iii) omfattes ikke.

Artikkel 3 nr. 1 bestemmer at fra og med 1. juli 2002 (frist i EU) skal gebyrene som institusjonene krever for grensekryssende elektroniske betalingsstransaksjoner, jf. artikkel 2 a) ii), være de samme som gebyrene som institusjonene krever for tilsvarende innenlands betalinger i euro, i det landet institusjonen ligger. Dette skal gjelde for transaksjoner inntil 12 500 euro. Anvendelsesområdet er såle-

des begrenset i forhold til angivelsen i artikkel 1 annet ledd, som fastsetter at forordningen gjelder for beløp inntil 50 000 euro.

I nr. 2 fastsettes det at fra og med 1. juli 2003 utvides bestemmelsen i nr. 1 til å omfatte også grensekryssende pengeoverføringer i euro, jf. artikkel 2 a) i). Beløpsgrensen på 12 500 euro skal fortsatt gjelde.

Fra og med 1. januar 2006 heves beløpsgrensen til 50 000 euro, jf. artikkel 3 nr. 3.

Det følger av forordningens forale punkt 9 at kunden bør kunne vurdere omkostningene forbundet med grensekryssende betalinger. Det er derfor i *artikkel 4* fastsatt bestemmelser om institusjonens informasjonsplikt i forhold til ulike typer av gebyrer. Det følger av nr. 1 at institusjonen skal gi kunden skriftlige og lett forståelige opplysninger om gebyrene som kreves. Slike opplysninger skal gis på forhånd, og skal omfatte gebyr for både grensekryssende og innenlands betalinger. Denne bestemmelsen gjelder grensekryssende betalinger generelt, og omfatter i motsetning til artikkel 3 også grensekryssende sjekker.

Når det gjelder grensekryssende betalinger innenfor EØS-området, vises det til at institusjonens informasjonsplikt allerede følger av betalingsoppdragsforskriften § 5 første ledd bokstav c). Etter denne bestemmelsen skal opplysninger om størrelsen på provisjoner og gebyrer kunden skal betale holdes skriftlig tilgjengelig. Finansavtaleloven § 13 krever at institusjonens alminnelige vilkår for innskudd og betalingsoppdrag skal holdes tilgjengelig for kunden. Finansavtaleloven stiller imidlertid ikke krav om at informasjonen skal være skriftlig.

Dersom nasjonale regler krever det, skal institusjonen også presentere slike opplysninger elektronisk, jf. nr. 1.

Som nevnt omfattes grensekryssende sjekker også av artikkel 4. Det følger av annet ledd i nr. 1 at EØS-statene kan velge å kreve at det skal gis opplysning på selve sjekkheftet om kostnadene i forbindelse med grensekryssende sjekker. Det er altså opp til de nasjonale myndigheter å avgjøre hvorvidt et slikt tilleggskrav for sjekker skal innføres. Det vises til avsnitt 2.6 nedenfor.

Det følger videre av forordningen artikkel 4 nr. 2 at endring av gebyrer må varsles og ikke kan endres uten i samsvar med kravene etter artikkel 4 nr. 1 første ledd.

Gebyr for veksling av valuta til og fra euro er regulert i artikkel 4 nr. 3. Etter denne bestemmelsen har institusjonen plikt til å opplyse om vekslingsgebyrer, dersom slike gebyr kreves. Opplysningene skal gis på forhånd, om de gebyrer institusjonen planlegger å kreve, samt opplysninger om gebyrer som har blitt krevd.

Om lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag mv. (gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen) m.m.)

Artikkel 5 regulerer tiltak som skal gjøre det lettere for institusjonen å utføre grensekryssende betalinger, ved at institusjonen kan kreve å få opplyst kundens IBAN-nummer og institusjonens BIC-nummer. IBAN-nummer er kundens internasjonale bankkontonummer. BIC-nummer er institusjonens identifikasjonsnummer. Dersom kunden ber om det, skal institusjonen opplyse om kundens IBAN-nummer og institusjonens BIC-nummer, jf. artikkel 5 nr. 1. Kunden på sin side skal på anmodning fra institusjonen opplyse om mottakers IBAN-nummer og mottakende institusjons BIC-nummer, jf. nr. 2. Det åpnes i den forbindelse for at banken, dersom kunden ikke gir slike opplysninger, kan kreve ekstragebyr for transaksjonen. Slikt ekstragebyr skal institusjonen opplyse om i tråd med kravene i artikkel 4.

Det følger av nr. 3 i bestemmelsen at fra og med 1. juli 2003, skal institusjonene føre på kundens IBAN-nummer og sitt BIC-nummer på kontoutskriftene til alle kundene.

Nr. 4 gjelder for leverandører som aksepterer betaling ved overføring innenfor EØS-området. Ved faktureringen av varer og tjenester skal disse gi kundene sitt IBAN-nummer og bankens BIC-nummeret til sin institusjon.

I tillegg til å regulere institusjoner som utfører grensekryssende betalinger, pålegger forordningen både leverandører og kunder opplysningsplikt i forhold til IBAN-nummer og BIC-nummer, jf. ovenfor.

For å gjøre det lettere for institusjonene å gjennomføre grensekryssende betalinger, pålegger forordningen i *artikkel 6* EØS-statene å oppheve visse forpliktelser i nasjonal lovgivning. Dette gjelder for det første rapporteringsplikt i forbindelse med grensekryssende betalinger på inntil 12 500 euro til betalingsbalansestatistikken, jf. nr. 1. Fristen for å oppheve reglene var 1. juli 2002 (innen EU).

I norsk rett har vi regler om slik melding/rapportering i forskrift 19. desember 2003 nr. 1751 om melde- og registreringsplikt til Norge Bank om betalinger mellom innlendinger og utlendinger, mv. Bestemmelsene i denne forskriften er begrunnet i kontrollhensyn for skatte- og avgiftsetaten, og departementet legger derfor til grunn at forskriften ikke er i strid med forordningen artikkel 6 (som bare gjelder rapportering begrunnet i hensynet til betalingsbalansestatistikken).

Videre har Finansdepartementet foreslått ny lov om register over valutaopplysninger i Ot.prp. nr. 35 (2003–2004) om lov om register over opplysninger om valutaveksling og overføring av betalingsmidler inn og ut av Norge (valutaregisterloven). Eksisterende forskrift om melde- og registreringsplikt til

Norges Bank vil bli opphevet med virkning fra samme tidspunkt som det nye regelverket for valutaopplysninger trer i kraft. Når det gjelder forholdet mellom lovforslaget og euroforordningen uttales det følgende i Ot.prp. nr. 35 (2003–2004):

«Departementet legger til grunn at forordningen artikkel 6 nr. 1 ikke gjelder nasjonale krav om rapportering av grensekryssende betaling der hovedhensikten er å fremme andre formål enn en god betalingsbalansestatistikk. Etter departementets vurdering vil det ikke være i strid med kommende EØS-regler som svarer til forordningen å kreve rapportering av grensekryssende betaling etter lovforslaget her under grensen på 12 500 euro. Departementet har ved denne vurderingen lagt vekt på at hensikten med rapporteringsplikten etter de lovreglene som foreslås i proposisjonen her, er å sikre kontroll med valutatransaksjoner og pengeoverføring ut og inn av landet for å hindre og avdekke kriminalitet og skatte- og avgiftsunndragelser. Etter departementets vurdering gjelder dette selv om innrapporterte data er tenkt å kunne nyttes også til utarbeidelse av offisiell statistikk.»

For det andre følger det av artikkel 6 nr. 2 en plikt til å oppheve regler som stiller krav til opplysninger om betalingsmottakeren, som er til hinder for automatiske betalinger. Norske regler inneholder ikke slike krav.

Av *artikkel 7* i forordningen følger det at overholdelse av forordningens bestemmelser skal sikres av effektive, tilpassede og avskrekkende sanksjoner. I medhold av lov 7. desember 1956 nr. 1 om tilsynet for kredittinstitusjoner, forsikringsselskaper og verdipapirhandel mv. (kredittilsynsloven) § 4 første ledd nr. 7 kan Kredittilsynet pålegge tilsynsobjektene å rette på forhold dersom en institusjons organer ikke har overholdt sine plikter gitt i lov eller i medhold av lov. Hvis et slikt pålegg ikke blir etterkommet, kan Finansdepartementet bestemme at institusjonen skal betale en daglig løpende mulkt til forholdet er rettet, jf. kredittilsynsloven § 10 annet ledd. Videre kan tillits- og tjenestemenn i institusjoner som er under tilsyn fra Kredittilsynet straffes med bøter og/eller fengsel i inntil ett år, dersom de forsettlig eller uaktsomt overtrer enten kredittilsynsloven eller pålegg gitt med hjemmel i loven. Medvirkning til slik overtredelse er også straffbart, jf. § 10 første ledd annet punktum. Bestemmelsen hjemler også en øket strafferamme, dersom det foreligger «særlig skjerpende omstendigheter», jf. tredje punktum. Etter departementets vurdering oppfyller således kredittilsynsloven kravene til sanksjoner som følger av forordningen artikkel 7.

Om lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag mv. (gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen) m.m.)

Artikkel 8 er en revisjonsklausul som fastsetter at Kommisjonen senest 1. juli 2004 skal fremlegge en rapport om anvendelsen av forordningens bestemmelser.

Artikkel 9 første ledd regulerer ikrafttreddelsen for EU-landene. EØS-komiteen fastsetter som nevnt gjennomføringsfristen for EFTA-statene. Gjennomføringsfristen for EFTA-statene er 6. mai 2004.

Etter forordningens artikkel 9 annet ledd kan medlemsstater utenfor eurosonen beslutte å utvide forordningens anvendelsesområde til også å gjelde den nasjonale valuta. Det vises til avsnitt 2.7 nedenfor.

2.5 Valg av gjennomføringsform i norsk rett

2.5.1 Høringsbrevets forslag

Forordninger må gjennomføres i norsk rett som sådan, jf. EØS-avtalen artikkel 7 bokstav a).

I høringsbrevet ba departementet særskilt om høringsinstansenes syn på gjennomføringsform i norsk rett. Det ble i høringsnotatet påpekt at dersom inkorporasjonen skal gjøres ved forskrift, må det i så fall foreligge en anvendelig lovhjemmel. I høringsbrevet la departementet til grunn at det ikke finnes en lovhjemmel som dekker forordningen. Departementet vurderte det derfor slik at inkorporasjonsbestemmelsen burde gis i lovs form. To alternative muligheter ble lagt frem, enten at inkorporasjonsbestemmelsen ble plassert i finansavtaleloven, eller at inkorporasjonsbestemmelsen ble gitt som egen lov.

2.5.2 Høringsinstansenes syn

De høringsinstansene som har gitt sitt syn på dette spørsmålet, har vært positive til å innta en inkorporasjonsbestemmelse i finansavtaleloven. Flere instanser, bl.a. *Finansnæringens Hovedorganisasjon* og *Sparebankforeningen*, har påpekt at det vil være mest hensiktsmessig å plassere bestemmelsen i finansavtaleloven. Dette blir begrunnet ut fra at finansavtaleloven inneholder lovbestemmelser om nært beslektede forhold, noe som vil lette tilgjengeligheten for brukerne av loven. Dette blir også støttet av *Justisdepartementet* som viser til at gjennomføringen av direktiv 97/5/EF, som er forløper til forordningen, er gjennomført i finansavtaleloven.

2.5.3 Departementets vurderinger

Forordninger må gjennomføres i norsk rett som sådan, jf. EØS-avtalen artikkel 7 bokstav a). Et første

spørsmål er om forordningen bør gjennomføres ved inkorporasjon (dvs. med en henvisning til forordningen) eller ved transformasjon (dvs. at forordningen inntas i sin helhet som lov eller forskrift). I tråd med praksis ved gjennomføring av forordninger, foreslår departementet at euroforordningen gjennomføres ved inkorporasjon. Det vises blant annet til at denne gjennomføringsformen vil sikre mest mulig korrekt gjennomføring av denne forordningen i EØS-tilpasset form.

Når det gjelder den nærmere utforming og plassering av inkorporasjonsbestemmelsen, vises det til at verken finansieringsvirksomhetsloven eller finansavtaleloven synes å gi tilstrekkelig lovhjemmel til å gjennomføre forordningen. Spørsmålet er derfor i hvilken lov inkorporasjon bør finne sted. Finansieringsvirksomhetsloven gjelder finansieringsvirksomhet og finansinstitusjoner. Lovens § 2–13 gir hjemmel til å ta gebyr for finansielle tjenester som betalingsoppdrag eller valutaveksling. Dette kan tale for å gjennomføre forordningen i finansieringsvirksomhetsloven. Departementet har imidlertid kommet til at det synes mest naturlig å gi hjemmel til å gjennomføre forordningen i finansavtaleloven, siden denne loven allerede regulerer betalingsoppdrag mv. Det er en nær saklig sammenheng mellom de forhold som reguleres i forordningen og forhold som allerede reguleres i finansavtaleloven. I tillegg er som nevnt direktiv 97/5/EF (som på mange måter er forløperen til euroforordningen) gjennomført med hjemmel i denne loven.

Departementet har videre vurdert hvorvidt gjennomføringen bør skje i lov eller forskrift. Dersom gjennomføringen skal skje i forskrift, vil brukerne måtte ledes fra loven via en forskrift til forordningen. Dette vil gjøre rettsinformasjonen noe mer komplisert enn om loven gjennomfører forordningen direkte. Departementet har derfor kommet til at det vil være mest hensiktsmessig å gjennomføre forordningen direkte i finansavtaleloven.

Etter forordningen artikkel 9 kan forordningen også gjelde for den enkelte medlemsstats nasjonale valuta, dersom medlemsstaten gir Kommisjonen melding om dette. Så langt er det bare Sverige som har meddelt at forordningen også skal gjøres gjeldende for svenske kroner. Det kan imidlertid tenkes at flere medlemsstater vil gi forordningen virkning på sin nasjonale valuta, særlig med tanke på utvidelsen av EU fra 1. mai 2004. Dersom en bestemmelse om at forordningens bestemmelser også får virkning på annen valuta enn euro blir passert i loven, må det foretas lovendring dersom nye medlemsstater meddeler at forordningen får virkning på deres valuta. For å hindre dette, foreslår departementet at denne delen av inkorporeringen foretas i

forskrift, med hjemmel i inkorporeringsbestemmelsen i finansavtaleloven.

Departementet foreslår å plassere hjemmelsbestemmelsen i finansavtaleloven § 9 tredje ledd.

2.6 Informasjon på sjekkhefter

2.6.1 Høringsbrevets forslag

Departementet viste i høringsbrevet til at forordningen artikkel 4 nr. 1 annet ledd gir EØS-statene mulighet til å velge å kreve at det skal gis opplysning på selve sjekkheftet om kostnadene i forbindelse med grensekryssende sjekker. Departementet tok ikke stilling til spørsmålet om dette skulle gjøres gjeldende for norske sjekkhefter, men ba særlig om høringsinstansenes syn på forholdet.

2.6.2 Høringsinstansenes syn

Finansnæringens Hovedorganisasjon og *Sparebankforeningen* viser til at det vil kunne være viktig å informere kunder i et euroland om at det ikke vil være like rimelig å benytte sitt ordinære sjekkhefte for å skrive ut en sjekk i euro i et annet euroland. Dette er imidlertid ikke relevant for Norge. Videre vises det til at ordinære sjekker som tilbys av norske banker ikke kan benyttes til grenseoverskridende betalinger, og at det også av denne grunn ikke er hensiktsmessig å stille krav å trykke opplysninger om grensekryssende bruk på sjekkheftet.

Konkurransetilsynet anser opplysninger på sjekkheftet om gebyrer knyttet til grensekryssende bruk i utgangspunktet som et positivt prisopplysnings tiltak. Tilsynet antar imidlertid at et slikt tiltak kan være noe uhensiktsmessig dersom gebyrene endres regelmessig.

Kredittilsynet viser til at slik opplysningsplikt bedre vil synliggjøre kostnadene ved grensekryssende sjekkbuk.

2.6.3 Departementets vurdering

Departementet er generelt av den oppfatning at opplysningsplikt om kostnader knyttet til bruk av en tjeneste vil være et positivt tiltak. Ettersom sjekker utstedt i norske kroner ikke er anvendelige i utlandet, anser departementet likevel at en slik opplysningsplikt ikke vil være relevant å innføre i Norge. Departementet foreslår derfor at det ikke fastsettes krav om tilleggsopplysninger i samsvar med forordningen artikkel 4 nr. 1 annet ledd.

2.7 Særlig om forordningen bør gis anvendelse for norske kroner

2.7.1 Høringsbrevets forslag

Etter forordningens artikkel 9 annet ledd kan medlemsstater utenfor eurosonen beslutte å utvide forordningens anvendelsesområde til også å gjelde den nasjonale valuta.

Ordlyden i bestemmelsen åpner for ulike tolkingsalternativer for hva medlemsstatene kan beslutte i medhold av denne bestemmelsen. Etter ordlyden kan det synes som om en grensekryssende betaling i norske kroner ikke skal koste mer enn en innenlandsk overføring av euro. Denne tolkingen synes imidlertid noe upraktisk. Det sentrale poeng med valgmuligheten i artikkel 9 må være at forordningens bestemmelser om ikke-diskriminering mellom innenlandske og grensekryssende betalinger skal få tilsvarende anvendelse på norske kroner. Den relevante kostnadssammenligning må derfor skje mellom innenlandske og grensekryssende betalinger i norske kroner. Dersom det er euro som overføres over landegrensene, må det imidlertid kunne legges til grunn at det er kostnaden knyttet til en innenlandsk overføring av euro det skal sammenlignes med (i den grad dette avviker fra en innenlandsk overføring av norske kroner). En tilsvarende løsning synes å være valgt i Sverige.

I høringsbrevet ble spørsmålet om Norge bør benytte denne valgmuligheten, og la forordningens bestemmelser få anvendelse på grensekryssende betalinger i norske kroner, tatt opp. Sverige har besluttet å benytte denne valgmuligheten, mens Danmark og Storbritannia har valgt å ikke la forordningen få anvendelse på sine nasjonale valutaer. Dersom en velger å la forordningen få anvendelse på nasjonal valuta, plikter også andre medlemsland å pålegge sine institusjoner å gjøre forordningens bestemmelser gjeldende på den nasjonale valutaen.

I høringsbrevet ble det anført at det på den ene siden kan hevdes at det bør være et prinsipp at kun den skal belastes de faktiske kostnader ved en transaksjon. Formålet med et slikt prinsipp vil bl.a. være å hindre at det forekommer krysssubsidiering. Da grensekryssende transaksjoner trolig vil kunne være noe mer ressurskrevende å gjennomføre enn innenlandske betalinger, kan et krav om lik pris for de to typer av transaksjoner medføre at det oppstår slik krysssubsidiering. Dette kan igjen medføre konkurransemessige uheldige effekter, bl.a. som følge av at omfanget av grensekryssende betalinger kan variere fra bank til bank. Videre er det vist til at Norges posisjon ikke nødvendigvis er den samme

Om lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag mv. (gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen) m.m.)

som Sveriges, som i kraft av å være EU-medlem, blant annet har tilgang til det europeiske betalings-systemet TARGET.

På den annen side kan det anføres at antallet innenlandske transaksjoner er langt større enn grensekryssende betalinger i norske kroner. Dette innebærer at de økte kostnadene pr. grensekryssende transaksjon, vil utjevnes på langt flere innenlandske transaksjoner. Dette kan medføre at effektene av en eventuell krysssubsidiering vil bli marginal. Videre stiller forordningen krav om at bankene skal få opplyst henholdsvis IBAN- og BIC-nummer ved grensekryssende transaksjoner, jf. forordningens artikkel 5. Det må antas at dette vil gjøre grensekryssende transaksjoner mer effektive og dermed billigere.

2.7.2 Høringsinstansenes syn

Et flertall blant høringsinstansene går mot at forordningen gjøres gjeldende for norske kroner. *Finansnæringens Hovedorganisasjon* og *Sparebankforeningen* uttaler følgende:

«FNH og Sparebankforeningen vil sterkt fraråde at forordningen gjøres gjeldende for grensekryssende betalingsoverføringer i norske kroner. Som nevnt ovenfor er hensikten med forordningen å effektivisere internasjonal infrastruktur og felles internasjonal operasjonell virksomhet knyttet til grenseoverskridende eurobetalinger. Å gjøre forordningen gjeldende også for norske kroner vil ikke medvirke til at banknæringen i Europa tilrettelegger for operasjonelle felles infrastrukturelementer for å effektivisere gjennomføringen av grenseoverskridende transaksjoner i norske kroner. Vi vil i denne sammenheng vise til at det ikke har vært tale om å innlemme svenske kroner i de tiltak av operasjonell karakter som nå implementeres av banknæringen i Europa for å effektivisere gjennomføringen av eurobetalinger over landegrensene. Å innlemme norske kroner i forordningen vil derfor ikke kunne utgjøre et virkemiddel for å forbedre infrastrukturen for grenseoverskridende transaksjoner i norske kroner. Konsekvensen av å gjøre forordningen gjeldende for norske kroner vil derfor være at myndighetene permanent pålegger bankene å subsidiere grensekryssende betalingstransaksjoner i norske kroner med inntekter fra andre deler av bankvirksomheten.»

Finansieringsselskapenes Forening gir uttrykk for tilsvarende synspunkter, og tilrår at man inntil videre ikke iverksetter forordningen for norske kroner.

Også *Forbrukerrådet* heller mot at forordningen ikke bør gjøres gjeldende for norske kroner, av

hensyn til at forbrukerne kun skal belastes for kostnadene ved tjenester de faktisk bruker.

Norges Bank uttaler følgende om spørsmålet om forordningen bør gjøres gjeldende for norske kroner:

«Det finnes ikke tilsvarende løsninger for grensekryssende betalinger i norske kroner som det finnes for euro. Det kan derfor ikke forventes samme kostnadsreduksjon for grensekryssende betalinger i norske kroner som for grensekryssende betalinger i euro. Det er også usikkert om det er stort nok volum av grensekryssende betalinger i norske kroner til at det vil være lønnsomt å utvikle et slikt system. En utvidelse av forordningen til også å gjelde norske kroner kan derfor føre til at norske banker må dekke store deler av kostnadene ved slike betalinger gjennom inntekter fra andre tjenester. Norges Bank mener derfor at forordningen ikke bør gjøres gjeldende for grensekryssende betalinger i norske kroner og at forskriftsutkastets § 2 strykes. Norges Bank mener imidlertid at prisen på grensekryssende betalinger i norske kroner bør reduseres. Banknæringen bør derfor oppfordres til å arbeide for å finne frem til mer kostnadseffektive metoder for å overføre norske kroner, spesielt til våre naboland som ikke har tatt i bruk euro.»

Nærings- og handelsdepartementet mener også at det ikke bør gjennomføres en prisregulering for betalingstransaksjoner i norske kroner og at forslaget til § 2 i høringsutkastet strykes.

Barne- og familiedepartementet uttaler følgende om spørsmålet:

«Det følger av forordningens artikkel 9 annet ledd at Norge kan beslutte å utvide forordningens anvendelsesområde til også å gjelde norske kroner. Departementet mener at dette vil være den beste løsningen sett fra et forbrukerståsted. Antallet grensekryssende pengeoverføringer må antas å vokse i tiden fremover, og det er av stor betydning at kostnadene ved betalingstjenester er rimelige. Dette vil styrke konkurransen og derved kunne bidra til lavere priser. Departementet antar at en fordeling av de ekstra kostnadene på innenlandske betalingsoppdrag vil medføre svært små ekstrakostnader på grunn av det store antallet transaksjoner det her er tale om.»

Barne- og familiedepartementet viser også til at Sverige har latt forordningen få anvendelse på svenske kroner.

Handels- og servicenæringens Hovedorganisasjon finner det naturlig at forordningen også omfatter betalingsoverføringer i norske kroner, og viser til at det synes mest hensiktsmessig for bedriftene at de samme prinsipper gjelder uansett om kontraktsvalutaen er euro eller norske kroner.

Om lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag mv. (gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen) m.m.)

Kredittilsynet viser til høringsbrevets drøftelse av tolkingsspørsmålene som reises i tilknytning til forordningen artikkel 9, og uttaler følgende:

«Hvis dette er den korrekte eller aksepterte forståelse av forordningen, antar Kredittilsynet at den vil ha svært liten betydning annet enn i de land som har euro som egen valuta. Denne forståelsen vil f.eks. for minibanktransaksjoner bety at prisen for å ta ut euro i et land som har euro som valuta skal koste det samme som å ta ut euro fra minibank i Norge. Kredittilsynet vil anta at hovedhensikten med valgmuligheten i artikkel 9 må være å regulere prisen uavhengig av nasjonal valuta, såfremt en har valgt å benytte valgmuligheten i forordningen og derved inkludert annen valuta enn euro i reguleringen. Artikkel 9 er ikke klar på dette punktet og departementet viser til at Sverige tolker bestemmelsen i samsvar med departementets løsning.

Med denne tolking av forordningen synes en inkludering av norske kroner i reguleringen i hovedsak å få virkning for overføringer fra andre EØS-land og til Norge. Videre vil en slik tolking tilsa at kunder alltid bør kreve overføring i si lokale valuta og valutavekslingen gjennomføres hos mottaker. Dette er imidlertid ikke gjennomførbart for f.eks. minibankkuttak i utlandet, der vil en normalt kun motta lokal valuta.»

2.7.3 Departementets vurdering

Innledningsvis bemerkes at forordningen kun regulerer nivået på gebyrer mv. som knytter seg til overføringer av euro og eventuelt overføring av norske kroner over landegrensene, og ikke nivået på eventuelle vekslingsgebyrer. Dette reduserer trolig den praktiske betydningen av spørsmålet om forordningen også skal gjøres gjeldende for norske kroner. Forordningen artikkel 4 krever imidlertid at vekslingsgebyrer skal oppgis på forhånd.

Departementet er av den oppfatning at forordningen ikke bør utvides til også å omfatte norske kroner. Departementet viser i denne sammenheng til prinsippet om at kunden skal betale for faktiske

kostnader. Dette er et viktig prinsipp for å hindre krysssubsidiering. Grensekryssende betalinger i norske kroner må antas å være mer ressurskrevende og dermed noe dyrere enn innenlandstransaksjoner i norske kroner. Et krav om likt gebyr for de to tjenestene kan derfor medføre at bankene ikke kan ta priser som gjenspeiler de faktiske kostnadene. Ettersom de ulike bankene kan ha ulik mengde grensekryssende betalinger, vil dette igjen kunne føre til konkurransemessige uheldige effekter.

Et av formålene med forordningen er å bidra til reduserte priser på grensekryssende betalinger i euro. Den europeiske banknæringen etablerer nå et system som skal gi en mer effektiv gjennomføring av slike grensekryssende transaksjoner i euro. Systemet vil videre redusere kostnadene ved overføringene. Med hensyn til grensekryssende betalinger i norske kroner, finnes det ikke noe tilsvarende system. Selv om vi skulle la forordningen få virkning også for norske kroner, kan det på kort sikt ikke forventes mer effektive og billigere grensekryssende betalinger i norske kroner, rett og slett fordi det ikke finnes en infrastruktur som gjør dette mulig. På den annen side er det viktig å skape økonomiske incentiver som frembringer endringer i gjeldende infrastruktur.

Under henvisning til ovennevnte, mener departementet at det er lite hensiktsmessig i denne omgang å gjøre forordningen gjeldende for grensekryssende betalinger i norske kroner. Effekten av å gjøre forordningen gjeldende for norske kroner er for usikker til at dette bør gjøres på det nåværende tidspunkt. Departementet vil imidlertid følge med i utviklingen i de aktuelle gebyrer, og vurdere tiltak – herunder å gjøre forordningen gjeldende for norske kroner – dersom en ikke får en klar reduksjon i gebyrene innen rimelig tid.

3 Banksjefers adgang til å inneha verv i næringslivets styrer

3.1 Bakgrunn for forslaget

I Banklovkommisjonens utredning nr. 4, NOU 1998:14 Finansforetak m.v., er det foreslått endringer i regelverket om finansforetakenes organer, herunder ledende ansattes adgang til å inneha styreverv i næringslivet.

Departementet ønsker å fremme forslag om endring av sparebankloven og forretningsbankloven for så vidt gjelder banksjefer og bestyrere av avdeling eller filial sin adgang til å inneha styreverv i næringslivet atskilt fra de av forslagene fra Banklovkommisjonen som ennå ikke er fremmet.

3.2 Gjeldende rett

Lov 24. mai 1961 nr. 1 om sparebanker § 19 første ledd og lov 24. mai 1961 nr. 2 om forretningsbanker § 10 første ledd er tilnærmet likelydende. Bestemmelsene gjelder banksjefers og bestyrere av avdeling eller filial sin adgang til å inneha verv i næringslivets styrer. Bestemmelsene gir banksjefer og bestyrere forbud mot å drive handel, industri eller skipsfart eller delta som ansvarlig medlem eller være styremedlem i selskap som driver slik virksomhet. Personer i slik stilling må heller ikke være agent eller kommisjonær for noen som driver slik virksomhet eller forsikringsvirksomhet.

Bestemmelsene er begrunnet i habilitetshensyn og skal blant annet sikre bankvesenet mot rolleblanding i forhold til øvrig næringsliv, slik at banken reelt og formelt er uavhengig og helt objektivt kan vurdere behovet for kreditt innenfor bankens virkeområde. Bestemmelsene skal også sikre at stillingen i banken ikke blir utnyttet til uberettiget personlig fordel.

3.3 Banklovkommisjonens forslag

Banklovkommisjonen foreslår i utredning nr. 4 (NOU 1998:14 Finansforetak m.v.) en oppmyking av forbudet mot styreverv for banksjefer. Kommisjonen foreslår at forbudet for ledende ansatt i finansforetak bare skal gjelde stilling i eller medlem i styret i foretak som driver annen næringsvirksomhet, og som har et kundeforhold til eller annen forretningsforbindelse med finansforetaket. Forbudet er videre foreslått ikke å gjelde verv knyttet til virksomhet som fo-

retaket midlertidig driver eller deltar i, eller dersom forretningsforbindelsen er av begrenset omfang og styret i finansforetaket godkjenner at den ledende ansatte innehar vervet eller stillingen.

3.4 Høringsinstansenes syn

Ingen av høringsinstansene hadde innvendinger til forslaget i forbindelse med høringen av NOU 1998:14.

3.5 Departementets vurderinger

Departementet viser til at habilitetsbestemmelsene i forretningsbankloven og sparebankloven har en viktig funksjon i forhold til å sørge for at bankvesenet er uavhengig i forhold til øvrig næringsliv. Departementet er imidlertid av den oppfatning at Banklovkommisjonens forslag ivaretar de hensyn som bør ivaretas, og foreslår derfor å endre forretningsbankloven og sparebankloven i tråd med kommisjonens forslag. Departementet viser også til at en endring i tråd med forslaget vil kunne gjøre flere kvalifiserte personer tilgjengelige for styreverv. Spesielt vil den kunne føre til økt rekruttering av kvinnelige styremedlemmer, ettersom flere kvinner i dag innehar ledende stillinger i bankene, og dermed har vært forhindret fra å ta styreverv i næringslivet. Eventuelle interessekonflikter kan etter omstendighetene også søkes regulert i bankens interne retningslinjer og den generelle oppfølgningen av disse. Det vises i den forbindelse også til habilitetsbestemmelsene i sparebankloven § 18 og forretningsbankloven § 17.

Banklovkommisjonens forslag er knyttet til finansforetak generelt. Når det gjelder forslaget om å gjøre unntak for stilling eller verv knyttet til virksomhet som banken midlertidig driver, og forslaget om å gjøre unntak dersom forretningsforbindelsen er av begrenset betydning og styret i finansforetaket godkjenner vervet eller stillingen, viser departementet til at både sparebankloven og forretningsbankloven allerede inneholder bestemmelser som gir slike unntak, se sparebankloven § 19 annet ledd og forretningsbankloven § 10 annet ledd. Det er derfor ikke hensiktsmessig å følge opp Banklovkommisjonens forslag i sparebankloven og forretningsbankloven på dette punkt.

4 Oppheving av bostedskravet for sparebankers forstanderskap

4.1 Bakgrunn for forslaget

EFTAs Overvåkningsorgan (ESA) tok i brev 31. oktober 2001 opp spørsmålet om bostedskravet for medlemmer av sparebankenes forstanderskap etter sparebankloven § 8 sjette ledd er i samsvar med EØS-avtalen. Overvåkningsorganet ga uttrykk for at et slikt bostedskrav kan være diskriminerende og dermed i strid med EØS-avtalen. Departementet viser videre til at et slikt bostedskrav ikke er foreslått videreført av Banklovkommisjonen i NOU 1998:14.

4.2 Gjeldende rett

Sparebanker blir regulert av lov 24. mai 1961 nr. 1 om sparebanker (sparebankloven). Etter sparebankloven § 7 skal en sparebank ha et forstanderskap, en kontrollkomité og et styre. Forstanderskapet har som oppgave å passe på at sparebanken virker etter sitt formål i samsvar med lov, vedtekter og forstanderskapets vedtak, jf. loven § 12.

Sparebankloven § 8 gir bestemmelser om hvem som kan velges til forstanderskapet. Det følger av bestemmelsens sjette ledd at som medlemmer og varamedlemmer kan bare velges myndige personer som bor eller har sitt virke i den eller de kommuner vedtektene bestemmer.

Begrunnelsen for bestemmelsen var den nære tilknytningen som ofte var mellom sparebankene og lokalsamfunnet, jf. Ot.prp. nr. 5 (1960–61) om 1.

lov om sparebanker og 2. lov om forretningsbanker. Tidligere ble sparebanker ofte opprettet av kommunen for å bidra med kapital for kommunens innbyggere og næringsvirksomhet. Denne tilknytningen er gjenspeilet i en del av bestemmelsene i sparebankloven, blant annet i kravet om lokal representasjon i bankens organer.

4.3 Høringsinstansenes syn

Ingen av høringsinstansene hadde merknader til dette i forbindelse med høringen av NOU 1998:14.

4.4 Departementets vurderinger

På bakgrunn av henvendelsen fra ESA vurderer departementet det slik at det er hensiktsmessig å fremme forslag om endring av bostedskravet i sparebankloven § 8 sjette ledd. Etter departementets syn vil lovbestemmelsen etter omstendighetene kunne ha diskriminerende virkninger i strid med EØS-avtalen artikkel 4. På bakgrunn av utviklingen de senere år, er ikke tilknytningen mellom lokalsamfunn og sparebanken av en slik art at det er naturlig å kreve – i lovs form – at det skal være lokal representasjon i bankens organer. Departementet anser endringen som ukontroversiell, og foreslår derfor å endre sparebanklovens bestemmelser slik at kravet om bosetting eller virke i kommunen i loven § 8 sjette ledd blir opphevet.

5 Økonomiske og administrative konsekvenser

5.1 Gjennomføring av euroforordningen

Det er et sentralt kriterium for deltakelse i infrastruktur og systemer innenfor EU at norske banker er regulert i samsvar med reguleringen i EU-landene. Gjennomføringen av forordningen i norsk rett åpner for at norske banker kan delta i systemer som kan gi mer effektiv gjennomføring av grensekryssende transaksjoner i euro. Dette kan gi grunnlag for reduserte kostnader for bankene forbundet med slike grensekryssende betalinger i euro. Det kan dermed være en fordel for norske banker å være underlagt euroforordningen slik at de bedre kan konkurrere om kunders grensekryssende betalingsoppdrag i euro. Prisen kundene må betale for slike transaksjoner forventes også å bli redusert som følge av regulering av gebyrnivået. Departementet antar at den forventede kostnadsreduksjonen som følger av tilgangen til mer effektive syste-

mer gjør at innføring av regulering av gebyrnivået ikke vil føre til økt krysssubsidiering.

Alle norske banker kan allerede i dag identifiseres ved BIC (Bank Identifier Code) og alle konti ved hjelp av IBAN (International Bank Account Number). Dette innebærer at en del av det praktiske arbeidet som involverer den enkelte bank allerede er gjennomført, slik at det ikke gjenstår store kostnader forbundet med slik omlegging.

5.2 Endringer i forretningsbankloven og sparebankloven

Den foreslåtte endringen i bestemmelsen om bank-sjefers adgang til å inneha verv i næringslivets styrever og opphevingen av bostedskravet for sparebankers forstanderskap antas ikke å ha økonomiske eller administrative konsekvenser.

6 Merknader til de enkelte bestemmelser

6.1 Lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag

Til § 9 tredje ledd annet punktum

Finansavtaleloven fastsetter at forordningen skal gjelde som lov, med de tilpasninger som følger av vedlegg XII og protokoll 1 til EØS-avtalen. Inkorporasjon ved slik henvisning som utkastet til ny § 9 tredje ledd annet punktum fastsetter, innebærer at forordningens bestemmelser gjennomføres i norsk rett som lov, slik den står.

Til § 9 tredje ledd tredje punktum

Finansavtaleloven gir departementet fullmakt til å fastsette at forordningen også skal gjelde for grensekryssende betaling i annen valuta. Som nevnt ovenfor under avsnitt 2.4, åpner forordningen artikkel 9 for at avtaleparter utenfor eurosone kan beslutte å utvide forordningens anvendelsesområde til også å gjelde for den nasjonale valuta. Pr. i dag er det bare Sverige som har meddelt at forordningen også skal gjelde for svenske kroner. Det er usikkert hvorvidt andre avtaleparter vil gjøre forordningen gjeldende for sin nasjonale valuta, men av praktiske hensyn gis bestemmelser om hvilken annen valuta forordningen skal gjøres gjeldende for i forskrifts form.

6.2 Lov 24. mai 1961 nr. 1 om sparebanker

Til § 8 sjette ledd

Det foreslås at bestemmelsen endres slik at kravet om at personer som skal velges til medlemmer av forstandskapet må bo eller ha sitt virke i den eller de kommuner vedtektene bestemmer tas ut.

Til § 19 første ledd

Etter forslaget til endret § 19 første ledd kan ledende ansatt i en sparebank ikke være ansatt i eller medlem av styret i foretak som driver annen næringsvirksomhet og som har et kundeforhold til eller annen forretningsforbindelse med finansforetaket.

Med ledende ansatt menes daglig leder og annen person som skal delta i ledelsen av virksomheten eller deler av denne. Ved vurderingen av hvor grensen skal trekkes, må det legges til grunn at bankens ledelse formelt og reelt skal være helt uavhengig.

6.3 Lov 24. mai 1961 nr. 2 om forretningsbanker

Til § 10 første ledd

Etter forslaget til endret § 10 første ledd kan ledende ansatt i en forretningsbank ikke være ansatt i eller medlem av styret i foretak som har et kundeforhold til eller annen forretningsforbindelse med banken.

Med ledende ansatt menes daglig leder og annen person som skal delta i ledelsen av virksomheten eller deler av denne. Ved vurderingen av hvor grensen skal trekkes, må det legges til grunn at bankens ledelse formelt og reelt skal være helt uavhengig.

Finansdepartementet

tilrår:

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag mv. (gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen) m.m.).

Om lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag mv. (gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen) m.m.)

Vi **HARALD**, Norges Konge,

stadfester:

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak til lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag mv. (gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen) m.m.) i samsvar med vedlagte forslag.

Forslag

til lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag mv. (gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen) m.m.)

I

I lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag skal § 9 tredje ledd nye annet og tredje punktum lyde:

EØS-avtalen vedlegg XII nr. 3 (forordning (EF) nr. 2560/2001) om grensekryssende betalinger i euro gjelder som lov med de tilpasninger som følger av vedlegg XII, protokoll 1 til avtalen og avtalen for øvrig. Departementet kan gi forskrift om at disse reglene også gjelder for annen valuta.

II

I lov 24. mai 1961 nr. 1 om sparebanker gjøres følgende endringer:

§ 8 sjettede ledd skal lyde:

Til medlemmer og varamedlemmer kan bare velges myndige *personer*.

§ 19 første ledd skal lyde:

Ledende ansatt i en sparebank kan ikke være ansatt i eller medlem av styret i foretak som har et kundeforhold til eller annet forretningsforhold til banken.

III

I lov 24. mai 1961 nr. 2 om forretningsbanker skal § 10 første ledd lyde:

Ledende ansatt i en forretningsbank kan ikke være ansatt i eller medlem av styret i foretak som har et kundeforhold til eller annet forretningsforhold til banken.

IV

Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer. Kongen kan gi overgangsregler.

Vedlegg 1

Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2560/2001 av 19. desember 2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN
EUROPEISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om opprettelse av
Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 95 nr. 1,
under henvisning til forslag fra Kommisjonen⁽¹⁾,
under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske
og sosiale komité⁽²⁾,
under henvisning til uttalelse fra Den europeiske
sentralbank⁽³⁾,
etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel
251⁽⁴⁾, og

ut fra følgende betraktninger:

1. Europaparlaments- og rådsdirektiv 97/5/EF av 27. januar 1997 om pengeoverføringer på tvers av landegrensene⁽⁵⁾ hadde som hensikt å forbedre pengeoverføringstjenestene på tvers av landegrensene og særlig å effektivisere disse. Målet var å gjøre det mulig, særlig for forbrukere og små og mellomstore bedrifter, å gjennomføre pengeoverføringer på en hurtig, pålitelig og rimelig måte fra en del av Fellesskapet til en annen. Kostnadene ved slike pengeoverføringer og betalinger på tvers av landegrensene er vanligvis fremdeles svært høye sammenlignet med kostnadene ved innenlands betalinger. Det framgår av resultatene av en undersøkelse som er gjennomført av Kommisjonen og offentliggjort 20. september 2001, at forbrukerne får mangelfulle eller ingen opplysninger om overføringskostnadene, og at de gjennomsnittlige kostnadene ved pengeoverføringer på tvers av landegrensene knapt har endret seg siden 1993, da en tilsvarende undersøkelse ble gjennomført.

2. Kommisjonsmelding til Europaparlamentet og Rådet av 31. januar 2000 om massebetalinger på det indre marked, Europaparlamentsresolusjon av 26. oktober 2000 om kommisjonsmeldingen og av 4. juli 2001 om hjelp til markedsdeltakere ved overgang til euro, samt rapportene fra Den europeiske sentralbank av september 1999 og september 2000 om forbedring av betalingstjenestene på tvers av landegrensene understreker det umiddelbare behovet for effektive forbedringer på dette området.
3. I henhold til kommisjonsmelding til Europaparlamentet, Rådet, Den økonomiske og sosiale komité, Regionkomiteen og Den europeiske sentralbank av 3. april 2001 om forberedelse til innføringen av sedler og mynter i euro, har Kommisjonen til hensikt å ta i bruk alle midler den råder over og treffe alle nødvendige tiltak slik at kostnadene ved transaksjoner på tvers av landegrensene tilnærmes kostnadene ved innenlands transaksjoner, og slik at ideen om eurosone som et «innenlands betalingsområde» konkretiseres og klargjøres overfor innbyggerne.
4. Med hensyn til målet som ble stadfestet ved innføringen av euro som oppgjørvaluta, dvs. å oppnå et om ikke enhetlig, så i det minste tilsvarende gebyrsystem for euro, er det ikke oppnådd noen vesentlige resultater når det gjelder å minske kostnadene ved betalinger på tvers av landegrensene sammenlignet med kostnadene ved innenlands betalinger.
5. Betalinger på tvers av landegrensene øker i volum i takt med gjennomføringen av det indre marked. Betalinger på dette området uten grenser er blitt enda lettere gjennom innføringen av euro.
6. Det faktum at gebyrnivået for betalinger på tvers av landegrensene, fremdeles er høyere enn for innenlands betalinger, bremser handelen på tvers av landegrensene og hindrer dermed at det indre marked virker på en tilfredsstillende måte. Dette vil sannsynligvis også på-

¹ EFT C 270 E av 25.9.2001, s. 270.

² Uttalelse avgitt 10. desember 2001 (ennå ikke offentliggjort i EFT).

³ EFT C 308 av 1.11.2001, s. 17.

⁴ Europaparlamentsuttalelse av 15. november 2001 (ennå ikke offentliggjort i EFT), Rådets felles holdning av 7. desember 2001 (EFT C 363 av 19.12.2001, s. 1) og Europaparlamentsbeslutning av 13. desember 2001.

⁵ EFT L 43 av 14.2.1997, s. 25.

Om lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag mv. (gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen) m.m.)

- virke tilliten til euroen. For å lette iverksettelsen av det indre marked, må det derfor sørges for at gebyrene for betalinger på tvers av landegrensene i euro, er de samme som for betalinger i euro innenfor en medlemsstat, noe som også vil styrke tilliten til euroen.
7. Prinsippet om gebyrlighet bør gjelde for elektroniske betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene i euro fra 1. juli 2002, samtidig som det tas hensyn til tilpasningsperiodene og institusjonenes ekstra arbeidsmengde i forbindelse med overgangen til euro. Med henblikk på å muliggjøre iverksettelsen av den nødvendige infrastruktur og de nødvendige vilkår, bør det gjennomføres en overgangsperiode for pengeoverføringer på tvers av landegrensene fram til 1. juli 2003.
 8. Det anbefales ikke på det nåværende tidspunkt å anvende prinsippet om gebyrlighet på papirsjekker, siden de er av en slik art at de ikke kan behandles like effektivt som andre betalingsmidler, særlig elektroniske betalinger. Prinsippet om åpenhet rundt gebyrer bør imidlertid også gjelde for sjekker.
 9. For at det skal være mulig for en kunde å vurdere kostnadene ved en betaling på tvers av landegrensene, må kunden få opplysninger om de anvendte gebyrer og eventuelle endringer av disse. Det samme gjelder i tilfeller der en annen valuta enn euroen er involvert i betalinger på tvers av landegrensene i euro.
 10. Denne forordning berører ikke institusjonenes mulighet til å tilby et altomfattende gebyr for forskjellige betalingstjenester, forutsatt at betalinger på tvers av landegrensene og innenlands betalinger ikke forskjellsbehandles.
 11. Det er også nødvendig å fastsette forbedringer for å gjøre det lettere for betalingsinstitusjonene å utføre betalinger på tvers av landegrensene. Med henblikk på dette bør det oppmuntres til standardisering, særlig med hensyn til bruk av internasjonale bankkontonummer (IBAN)⁶ og bankidentifikasjonskoder (BIC)⁷, som er nødvendige ved automatisk behandling av pengeoverføringer på tvers av landegrensene. Det anses å være av avgjørende betydning at disse kodene brukes i størst mulig grad. Dessuten bør andre tiltak som medfører ekstra kostnader, fjernes for å minske gebyrene som belastes kundene for betalinger på tvers av landegrensene.
 12. For å lette arbeidsbyrden til institusjonene som utfører betalinger på tvers av landegrensene, er det nødvendig å gradvis fjerne den systematiske nasjonale rapporteringen for utenriksregnskapsstatistikk.
 13. For å sikre overholdelsen av denne forordning, bør medlemsstatene sørge for at det finnes egne og effektive framgangsmåter ved klage eller overklaging med henblikk på å løse eventuelle tvister mellom oppdragsgiver og hans institusjon eller mellom mottaker og hans institusjon, ved bruk av eksisterende framgangsmåter der det er aktuelt.
 14. Det er ønskelig at Kommisjonen senest innen 1. juli 2004 framlegger en rapport om gjennomføringen av denne forordning.
 15. Det bør fastsettes en framgangsmåte som gjør det mulig å anvende denne forordning på betalinger på tvers av landegrensene som gjennomføres i en annen medlemsstats valuta, når vedkommende medlemsstat har besluttet dette –

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Artikkel 1

Formål og virkeområde

Denne forordning fastsetter regler for betalinger på tvers av landegrensene i euro for å sikre at gebyrene for slike betalinger er de samme som for betalinger i euro innenfor en medlemsstat.

Forordningen skal gjelde for betalinger på tvers av landegrensene i euro på inntil 50 000 euro, som gjennomføres innenfor Fellesskapet.

Denne forordning skal ikke gjelde for betalinger på tvers av landegrensene som gjennomføres mellom institusjoner for deres egen regning.

Artikkel 2

Definisjoner

I denne forordning menes med

- a) «betalinger på tvers av landegrensene»,
 - i. «pengeoverføringer på tvers av landegrensene», dvs. transaksjoner som gjennomføres på initiativ av en oppdragsgiver via en institusjon eller dennes filial i en medlemsstat for å stille et pengebeløp til disposisjon for en mottaker i en institusjon eller dennes filial i en annen medlemsstat; oppdragsgiver og mottaker kan være samme person,
 - ii. «elektroniske betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene», dvs.
 - overføringer av midler på tvers av lan-

⁶ ISO 13613.

⁷ ISO 9362.

Om lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag mv. (gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen) m.m.)

- degrensene ved hjelp av et elektronisk betalingsmiddel, bortsett fra overføringer som bestilles og utføres av institusjoner,
- kontantuttak på tvers av landegrensene ved hjelp av et elektronisk betalingsmiddel samt påfylling av (og uttak fra) et betalingsmiddel med elektroniske penger ved kontantautomater og bankautomater i lokalene til utstederen eller til en institusjon som er bundet ved avtale til å godta betalingsmiddelet,
- iii. «sjekker på tvers av landegrensene», dvs. sjekker av papir som definert i Geneve-konvensjonen av 19. mars 1931 om vedtakelse av enhetlige lover for sjekker, som er belastet en institusjon som befinner seg i Fellesskapet, og som brukes til betalinger på tvers av landegrensene innenfor Fellesskapet;
- b) «elektronisk betalingsmiddel», et fjernbetalingsmiddel og et betalingsmiddel med elektroniske penger som gjør det mulig for innehaveren å utføre en eller flere elektroniske betalingstransaksjoner;
- c) «fjernbetalingsmiddel», et middel som gir en innehaver tilgang til midler på hans/hennes konto hos en institusjon, og som kan benyttes til å betale en betalingsmottaker og vanligvis krever en personkode og/eller et liknende identitetsbevis. Dette omfatter særlig betalingskort (kredittkort, debetkort, debetkort med betalingsutsettelse eller faktureringskort) og kort for bruk av banktjenester per telefon eller hjemmefra. Denne definisjonen omfatter ikke pengeoverføringer på tvers av landegrensene;
- d) «betalingsmiddel med elektroniske penger», et betalingsmiddel som kan fylles på, enten det dreier seg om et forhåndsbetalt kort eller et dataminne, der det kan lagres verdienheter elektronisk;
- e) «institusjon», en fysisk eller juridisk person som gjennom sin næringsvirksomhet utfører betalinger på tvers av landegrensene;
- f) «gebyrer pålagt», alle gebyrer som en institusjon pålegger, og som er direkte forbundet med en betaling på tvers av landegrensene i euro.

Artikkel 3

Gebyrer for elektroniske betalingstransaksjoner og pengeoverføringer på tvers av landegrensene

1. Med virkning fra 1. juli 2002 skal gebyrene som en institusjon pålegger for elektroniske beta-

lingstransaksjoner på tvers av landegrensene på inntil 12 500 euro, være de samme som gebyrene som samme institusjon pålegger for tilsvarende betalinger i euro som gjennomføres innenfor medlemsstaten der institusjonen er etablert.

2. Med virkning fra senest 1. juli 2003 skal gebyrene som en institusjon pålegger for pengeoverføringer på tvers av landegrensene på inntil 12 500 euro, være de samme som gebyrene som samme institusjon pålegger for tilsvarende pengeoverføringer i euro som gjennomføres innenfor medlemsstaten der institusjonen er etablert.
3. Med virkning fra 1. januar 2006 skal beløpet 12 500 euro økes til 50 000 euro.

Artikkel 4

Åpenhet rundt gebyrer

1. Institusjonene skal på forhånd stille skriftlige opplysninger om gebyrer pålagt for betalinger på tvers av landegrensene og betalinger som utføres innenfor medlemsstaten der institusjonene er etablert, til rådighet for sine kunder i en lettfattelig form, eventuelt også på elektronisk vis i henhold til nasjonale regler.
2. Medlemsstatene kan fastsette at sjekkhefter skal inneholde en advarsel til forbrukerne om gebyrer for bruk av sjekker på tvers av landegrensene.
3. Enhver endring i gebyrer skal meldes som angitt i nr. 1, før endringen trer i kraft.
4. Dersom en institusjon pålegger gebyrer ved valutaveksling til og fra euro, skal den gi sine kunder:
 - a) opplysninger på forhånd om alle vekslingsgebyrer den beregner seg; og
 - b) spesifikke opplysninger om de forskjellige vekslingsgebyrer som er fakturert.

Artikkel 5

Tiltak for å lette pengeoverføringer på tvers av landegrensene

1. Når det er aktuelt, skal institusjonen på anmodning fra den enkelte kunde oversende kundens internasjonale bankkontonummer (IBAN) samt institusjonens bankidentifikasjonskode (BIC).
2. Kunden skal på anmodning fra institusjonen som utfører pengeoverføringen, oversende sistnevnte mottakerens IBAN samt BIC til mottakerens institusjon. Dersom kunden ikke oversender nevnte opplysninger, kan institusjonen på-

Om lov om endringer i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag mv. (gjennomføring av forordning (EF) 2560/2001 om betalinger på tvers av landegrensene i euro (euroforordningen) m.m.)

legge tilleggsgebyrer fra kunden. I så fall skal institusjonen stille opplysninger om tilleggsgebyrene til rådighet for kundene i henhold til artikkel 4.

3. Med virkning fra 1. juli 2003 skal institusjonene angi kundens IBAN og institusjonens BIC på bankutskriftene til den enkelte kunde eller som et vedlegg til disse.
4. Med hensyn til fakturering av varer og tjenester på tvers av landegrensene i Fellesskapet, skal en leverandør som godtar betaling via pengeoverføring, oversende sine kunder sitt IBAN og BIC til sin institusjon.

Artikkel 6

Medlemsstatenes forpliktelser

1. Medlemsstatene skal med virkning fra senest 1. juli 2002 fjerne enhver nasjonal rapportering for utenriksregnskapsstatistikk i forbindelse med betalinger på tvers av landegrensene på inntil 12 500 euro.
2. Medlemsstatene skal med virkning fra senest 1. juli 2002 fjerne enhver nasjonal forpliktelse med hensyn til opplysninger som minst skal framlegges om mottakeren, og som hindrer en automatisering av betalingen.

Artikkel 7

Overholdelse av denne forordning

Overholdelsen av denne forordning skal sikres ved hjelp av effektive, tilpassede og avskrekkende sanksjoner.

Artikkel 8

Klausul om klage

Kommisjonen skal senest innen 1. juli 2004 framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport

om gjennomføringen av denne forordning, særlig med hensyn til:

- endringer i systeminfrastrukturen for betalinger på tvers av landegrensene,
- om forbrukertjenestene bør forbedres ved å styrke konkurransen med hensyn til yting av betalingstjenester på tvers av landegrensene,
- virkningen av gjennomføringen av denne forordning for gebyrer pålagt for betalinger som gjennomføres innenfor en medlemsstat,
- om beløpet fastsatt i artikkel 6 nr. 1 bør økes til 50 000 euro fra 1. januar 2006, samtidig som det tas hensyn til eventuelle konsekvenser for foretak.

Denne rapporten skal eventuelt være vedlagt forslag til endringer.

Artikkel 9

Ikraftttredelse

Denne forordning trer i kraft den tredje dag etter at den er kunngjort i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Denne forordning skal også gjelde for betalinger på tvers av landegrensene som gjennomføres i en valuta til en annen medlemsstat, når denne medlemsstaten gir Kommisjonen melding om sin beslutning om å utvide virkeområdet for denne forordning til sin valuta. Kommisjonen skal offentliggjøre meldingen i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*. Utvidelsen skal tre i kraft 14 dager etter nevnte offentliggjøring.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater

Utferdiget i Brussel, 19. desember 2001.

For Europaparlamentet

For Rådet

N. FONTAINEA.

NEYTS-UYTTBROECK

President

Formann